

POPMUZIEK

De meester was een door en door heilig mens. Zijn aura was in alle geleidingen schoon en stralend. Zelfs in het electromagnetische, ondernatuurlijke deel van zijn uitstraling kwamen, uitsluitend, zuivere aardekrachten op. Hij leek geen ‘dubbelganger’ toe te laten, of eerder, hij vormde die om naar zijn eigen mildheid en goedheid. Niet dat hij nooit stemmingen had, humeurig was, of boos... maar het was bij hem altijd onschuldig door de objectiviteit van die stemmingen.

Zo was het beeld van de grijzende oosterse meester aan zijn laptop doordrongen van de humor en de zelfspot, die maakten dat hij er niet door werd ‘aangetast’. Hij zat er voor en maakte de indruk van een dompteur met een wild dier in het circus. Het beest deed precies wat hij wilde en dacht er niet aan om zijn meester te belagen. Deze meester had de ‘boze wezens’ in de hand, ze waren hem van dienst.

De sectietafel van het gestorven Woord...

Philippe ging bij hem zitten en zei:

‘Onder jouw kundige hand kan het ons alleen maar ten goede komen dat hij die secties verricht, meester.’

De meester sloot het programma af en zette het apparaat uit. Vervolgens schakelde hij ook de router uit. Hij ging weer zitten. ‘Zo.’ zei hij tevreden. ‘Wat een rust als dat zaakje zwijgt. Maar ik had nog zo’n dertig onbeantwoorde mails ... daarvan heb ik nu meer dan de helft afgewerkt.

Je moet je maar eens voorstellen, Philippe... Er is een tijd geweest dat ik *boeken* zag als werktuigen voor het menselijke egoïsme – zoals Franciscus, begrijp je. Een volledig afzien van alle denken, dat was wat ik vond dat er nagestreefd moest worden.

Nu ligt mijn tafel hier vol boeken – en lees ik soms zelfs via internet. We moeten ons niet verzetten tegen de tijd waarin we leven – maar die omarmen en zoeken naar wegen om doorlaatbaar te worden of te blijven voor de geest.

De ondermateriele ether schuift zich steeds meer voor de fijnzinnige spirituele – bovenmateriële – ether. Wie zou de weg moeten banen als *wij* dat hier niet zouden doen? En hoe zouden we het moeten doen als we deze dingen zouden mijden? We moeten leren om de bovenzinnelijke etherkrachten zó te versterken dat ze de onderzinnelijke wegstralen.’

‘Hoe moet dat, meester? Als de materialiteit zó sterk wordt dat de hoge ether verdrongen wordt?’

‘Het gaat erom dat *wij*, die wél in die hoge ether kunnen leven, de weg banen.’

‘Terwijl je aan het apparaat zit?’

‘Ja. Verhef je tot de hoge ether, je weet waar die zich bevindt. Laat dan de zon daarvan met alle kracht in het lagere element instralen.’

‘Doe jij dat bewust, meester? Is dat wat ik zie?’

De meester knikte. Hij stond op en zei:

‘Ik heb een kan met vers geperst zomerfruit. Wil je een glas?’

Ze dronken samen een glas. Philippe voelde altijd geluk als hij zo bij de meester zat. Er ging warme troost van hem uit, een vertrouwen in de voortgang van de schepping, dwars tegen alle mogelijke ontmoediging in. Ook las hij altijd feilloos je gedachten.

‘Jullie hebben je ontwikkeld tot een denken met het etherlichaam – jij en Johannes. Daardoor heb je de aanschouwing van Christus in de etherwereld, niet?’

Philippe knikte.

‘Ik kom zo ver niet meer. Maar ik heb een natuurlijke gave om de etherwereld te schouwen. Vroeger was ik blind voor Hem, nu allang niet meer. Als je Hem schouwt, dan weet je dat voor alles, werkelijk *alles* een oplossing bestaat. Er is geen liefdeloosheid, geen disharmonie, geen wilswakke, geen domheid, geen subjectiviteit, geen vormverlies, geen denkwakke, geen duisternis, geen scheiding – in Hem.’

‘Maar wie, meester, is nog in Hem?’

‘Niet bewust, maar nog wel steeds onbewust. Dat houdt nog lang stand. Er is nog tijd voor de vrijheid.’

Dat was de troost die van de meester uitging.

‘Maar meester... hoe bereiken we de mensen die leven in de ondernatuur en daarin steeds meer gebannen raken?’

‘Jullie moeten de mensen leren *lezen*, Philippe. Dat kunnen ze niet meer. Ze zijn geen analfabeet, dat niet. Maar ze kunnen niet door het woord heen *denken*. Ze voelen alleen zichzelf. Voor zover de tekst toevallig overeen komt

met wat ze toch al vinden, snappen ze wat er staat – anders niet. Jullie moeten daaraan werken. Hoe kom je van het woord, dat door een ander geschreven werd, tot diens oorspronkelijke gedachten? Daarvoor moet je kleine stukjes tekst van hoogontwikkelde schrijvers nemen en dan *voor-doen* hoe je objectief denkend leest. Mijn gebrek aan scholing op dat gebied is een grote hulp. Ik kan niet ‘diagonaal lezen’, zo’n beetje globaal in vogelvlucht. De mensen moeten teruggevoerd worden naar wat in de middeleeuwen de ‘sensus literalis’ werd genoemd. Dat is een ontwikkeld ‘zintuig’, een ‘sensus’, die bij het lezen slechts dát denkt wat er staat – niet meer, maar ook niet minder. Of het je bevalt of niet doet er niet toe. Het is een oefening in het opgeven van het subjectieve denken.’

‘Je kunt ook zelf zulke oefeningen met mensen gaan doen.’

Terwijl hij dit zei zag hij in het beeld de absurditeit. De meester barstte in lachen uit.

‘Dat staat me niet, Philippe. Van mij verwachten de mensen de ‘sensus agogicus’, een blik in het rijk voorbij het denken. Die geef ik ze graag...’

Ze zwegen een poos. Philippe keerde terug naar de troostsfeer om de meester heen. Deze schudde het wijze hoofd en zei:

‘Die troostsfeer gaat ook van jou uit, mijn beste Philippe. Ik laaf me daar ook aan, wanneer ik bij je ben. Maar we kunnen geen predikers worden. Enerzijds is er het absolute vertrouwen in de uiteindelijke overwinning van de ware menselijkheid. Anderzijds is er die veeleisende noodzaak tot vrijheid, die door ons moet worden gerespecteerd.

‘Alle mensen zijn op hun manier gek’ zei laatst een dokter tegen me. ‘Daardoor wil tenslotte niemand actief worden, ze hebben het te druk met hun gekte. De een zus, de ander zo. Een levenslange opgave.’ En hij heeft gelijk. Dat is wat Boeddha zag als die ‘bril’ die ieder mens draagt, die de werkelijkheid zó vertekent, dat alles in het eigen licht verschijnt. Daar moet dus aan gewerkt worden – dát zie ik wel als mijn taak...’

Philippe liep in gedachten verzonken naar zijn kamer in het hoofgebouw. Een ontmoeting met de meester was als een lange reis van weken in een vreemd maar geliefd land. Je was in de tijd niet veel meer dan een uur verder, en je had het gevoel dat er weken waren verstreken. Je was niet meer dezelfde mens als een uur geleden. De natuur was wezenlijk geworden, haast beangstigend *echt*. Je kon je verstand ertegen inbrengen, dan was het gevoel snel weg. Maar Philippe waakte daarvoor, hij wilde de verandering zo diep mogelijk beleven.

In de loop van de jaren was het levens-thema van Philippe steeds duidelijker geworden en het had zich in de vraag samengetrokken: Hoe kun je in de bestaande cultuur, die vervreemd is van de geest en die zich nog steeds verder daarvan verwijderen wil, kiemen van waarachtige geest leggen? Hoe draag je de krachten van de opstanding binnen in een cultuur die ten prooi is aan de ontbinding? De mens wijst zijn geestelijke oorsprong steeds meer af, vooral omdat onbewust in hem de tegenmacht tegen die oorspronkelijke geest opstaat. Angst, afkeer en twijfel worden buiten zijn medeweten in hem gezaaid. Als je dan